

[Ole Espersen]

rer sig for det, der sker, og vil være med til at lægge retningslinjer og gerne brede rammer for det arbejde, som regeringen kan foretage sig.

Jeg vil gerne sige, at den umiddelbare anledning til vores beslutning om at fremkomme med dette forslag var vores overraskelse i Det Udenrigspolitiske Nævn, da det for vel omkring 14 dage siden blev meddelt, at nu var krigen slut, og derfor trak Danmark sit hospitalspersonale tilbage. Det var vi mange – jeg tror et flertal – der var overraskede over, for vi vidste jo, at der var så mange titusinder alvorligt sårede, der havde umiddelbart brug for bistand fra danske læger, sygehuspersonale og andre.

Det var årsagen til, at vi syntes, det var rimeligt, at vi tog en debat i Folketinget, og det er altså udgangspunktet for det forslag, der ligger på bordet i dag, og vi er meget tilfredse med den positive holdning, der er fra alle partier, og med det klare flertal for de væsentlige elementer i det forslag, vi har fremsat.

Jeg vil gerne understrege også over for udenrigsministeren, at vi heller ikke har kendskab til, at den danske regering har afslået ønsker, der er fremsat. Men det, vi foreslår i det første punkt, er jo, at man fra dansk side direkte tilbyder at udlåne danske hospitalsfaciliteter og yde bistand i form af hospitalsudstyr og medicin osv., altså et direkte tilbud om bistand i stedet for at lade de organisationer, som utvivlsomt har brug for den, finde ud af, hvor de skal henvende sig. Vi synes, det var rimeligt, hvis man kom med direkte tilbud.

Jeg vil gerne understrege, at vi taler om hospitalsfaciliteter i form af at sende udstyr derned eller i form af bistand her i landet på hospitalet i Holstebro. Der er ikke noget pålæg om, at det skal være i Holstebro, men der kan bestemt tænkes situationer, hvor vi vil kunne behandle nogle tilfælde af særlig kompliceret karakter bedre her i landet, end man kan andre steder. Men vi tænker naturligvis også på feltlazareter, der jo har været udlånt tidligere.

Fødevarebistanden er i god gænge. Det er vi glade for at høre, og den skal naturligvis fortsætte i endnu større omfang.

Når vi yderligere nævner støtte til Det Internationale Rehabiliteringscenter for Torturofre, står der jo »yderligere«, og vi har taget det med bl.a. for at sige tak for den støtte, der allerede er givet. Regeringen har bevilget 150.000 kr. til at undersøge behovet i Kuwait for bistand fra re-

habiliteringscenteret, og det er vi taknemlige for, men vi er helt sikre på, at der bliver brug for flere midler og flere ressourcer, når undersøgelsen er foretaget.

Den har i øvrigt været ganske vanskelig, fordi disse lande af kulturelle og andre grunde ikke ligefrem henvender sig til andre lande og tigger og beder om bistand. Man skal faktisk udøve en ganske omfattende opsøgende virksomhed, hvor mærkeligt det end lyder, for de bryder sig ikke så meget om bistand – og hermed tænker jeg ikke på de sårede, men jeg tænker på regeringerne de pågældende steder. Det er vores opfattelse, at vi må være mere offensive og sørge for, at de, der virkelig har behov for hjælpen, også får den tilbudt, selv om der er andre kulturelle forhold i de pågældende lande.

RCT sender læger derned om en uges tid, og så vil vi få en rapport herom, og vi går ud fra, at regeringen derefter, således som ministeren også nævnte det, er indstillet på at yde den økonomiske bistand, der måtte være nødvendig, naturligvis også gerne til andre, der har den viden og erfaring, som er nødvendig for at hjælpe bl.a. torturofre.

Vi skriver til sidst, at vi også tænker på bestræbelser af politisk karakter for at standse eller afbøde det forsøg på folke drab, der finder sted, og fru Elisabeth Arnold spurgte om, hvad vi tænkte på med det. Ja, vi tænkte bl.a. på, at man fra den danske eller andre regeringer burde og måske stadig bør lægge pres på Tyrkiet for, at man åbner grænsen, i det omfang den stadig måtte være lukket, eller undlader igen at lukke grænsen for flygtningene.

Der er ingen tvivl om, at det var i strid med folkeretten, da Tyrkiet lukkede grænsen for de flygtende kurdere, og jeg synes godt, at man kunne have protesteret fra den danske regerings side og fra EF-landenes side – det har man måske gjort, uden at vi ved det. Det anser vi for at være en politisk aktion, der måske kunne have reddet mange, mange menneskeliv. Vi er godt klar over, at Tyrkiet står i en svær situation, men en sådan pression over for Tyrkiet burde naturligvis ledsages af et løfte om at yde bistand i forbindelse med modtagelsen af flygtninge. Det er en form for politisk aktion, som vi også mener at et lille land som Danmark kan foretage, f.eks. over for Tyrkiet.

Jeg synes måske nok, at hr. Arne Melchior overdriver en lille smule, når han siger, at et